

پیام روز جهانی تئاتر ۲۰۲۲ - ۲۷ مارس

۷ فروردین ۱۴۰۱

نویسنده‌ی پیام: پیتسر سلرز، ایالات متحده آمریکا

کارگردان تئاتر و اپرا و مدیر فستیوال

ترجمه فارسی

پیام روز جهانی تئاتر ۲۰۲۲ توسط پیتسر سلرز

دوستان عزیز،

همچنان که جهان هر ساعت و هر دقیقه به خوراک قطره‌چکانی روزانه‌ی گزارش‌های خبری گوش می‌دهد، می‌توانم از همه‌مان دعوت کنم تا به عنوان آفرینش‌گران، به میدان و قلمرو و چشم‌انداز شایسته‌ی زمانه‌ی حماسی، دگرگونی حماسی، آگاهی حماسی، تامل حماسی و بینش حماسی‌مان وارد شویم؟ ما در دورانی حماسی در تاریخ بشر زندگی می‌کنیم و دگرگونی‌های عمیق و مهمی که در مناسبات انسان‌ها با خودشان و با یکدیگر و با جهان‌های غیربشری تجربه می‌کنیم تا حد زیادی فراتر از توانایی‌مان در فهم، بیان، بازگو کردن و بروز آن است.

ما در چرخه‌ی خبری ۲۴ ساعته زندگی نمی‌کنیم، ما در لبه‌ی زمان زندگی می‌کنیم. روزنامه‌ها و رسانه‌ها برای پرداختن به آنچه تجربه می‌کنیم کاملاً نامجهز و ناتوان هستند.

کجاست آن زبان، کدامند حرکات و کدامند تصاویری که شاید اجازه دهند جابجایی‌ها و گسست‌های عمیقی را که تجربه می‌کنیم درک کنیم؟ چطور می‌توانیم اکنون محتوای زندگی‌مان را در قالب تجربه و نه گزارش خبری انتقال دهیم؟
تئاتر فرم هنری تجربه است.

در دنیایی که از کمپین‌های مطبوعاتی گسترده، تجربیات شبیه‌سازی شده و پیش‌بینی‌های مرگبار اشباع شده است، چطور می‌توانیم به فراسوی تکرار بی‌نهایت عددها دست یازیم تا تقدس و بی‌کرانی یک زندگی، یک اکوسیستم، یک دوستی یا کیفیت نور در آسمانی غریب را تجربه کنیم؟ کووید ۱۹ دو سال است که حواس مردم را کند کرده است، زندگی مردم را محدود کرده است، پیوندها را گسسته است و ما را در وضعیت غریب نقطه‌ی صفر سکونت بشری قرار داده است.

چه بذرهایی در این سال‌ها باید کاشته و بازکاشته شوند، و کدام گونه‌های مهاجم رشد بیش از حد داشته‌اند و باید تماماً و بالاخره از بین بروند؟ بسیاری از مردم متشنج هستند. خشونت بسیاری شعله‌ور شده است، بی‌منطق یا غیرمنتظره. نظام‌های مستقر بسیاری به عنوان ساختارهای ستم در حال وقوع افشاء شده‌اند.

تشریفات یادبود ما کجایند؟ برای به یاد سپردن چه باید بکنیم؟ کدامند آیین‌هایی که بالاخره به ما اجازه می‌دهند تا دوباره تخیل کنیم و قدم‌هایی را که پیش از این برنداشته‌ایم، تمرین کنیم؟
تئاتر بینش حماسی، هدفمندی، بهبودی، اصلاح و مراقبت نیاز به تشریفات تازه‌ای دارد. ما نیازی به سرگرم شدن نداریم. ما نیاز داریم که گرد هم بیاییم. نیاز داریم که در فضا شریک شویم، و نیاز داریم که فضای مشترک را رشد دهیم. ما به فضاهای محفوظ گوش سپردن و برابری نیاز داریم.
تئاتر آفرینش فضای برابری میان انسان‌ها، خدایان، گیاهان، جانوران، قطره‌های باران، اشک‌ها و نوزایش بر روی زمین است. فضای برابری و عمیقاً گوش سپردن، با زیبایی پنهان روشن شده و در تعامل عمیق خطر، خودداری، خردمندی، عمل و بردباری زنده نگاه داشته شده است.

بودا در کتاب آواتامساکا سوترا ۱۱ ده نوع بردباری بزرگ را در زندگی انسان برمی‌شمارد. یکی از قدرتمندترین آنها «بردباری در دیدن همه چیز به شکل سراب» نام دارد. تئاتر همیشه زندگی این جهان را شبیه سراب به نمایش گذاشته است و ما را قادر ساخته است که حقیقت خیال، توهم، نابینایی و انکار انسانی را با شفافیت و نیروی رهایی‌بخش دریابیم.

ما چنان از آنچه به آن می‌نگریم و چگونگی نگاه کردن مان به آن اطمینان داریم که از دیدن و حس کردن واقعیت‌های جایگزین، احتمالات جدید، رویکردهای متفاوت، روابط نامرئی و پیوندهای بی‌زمان ناتوانیم.

حالا زمان تجدید نیروی عمیق ذهن‌هامان، حس‌هامان، تخیلات مان، تاریخ‌هامان، و آینده‌هامان است. این کار نمی‌تواند به دست افراد منزوی که تنها کار می‌کنند انجام شود. این کاری است که باید با هم انجام بدهیم. تئاتر دعوتی است تا این کار را با هم انجام بدهیم.
عمیقاً از کار شما سپاسگزارم.

پیتر سلرز

ترجمه از متن انگلیسی به فارسی توسط شیرین میرزانژاد - دبیر تحریریه گروه تئاتر اگزیت ایران

Translate to Persian (Farsi) by **Shirin Mirzanejad**

Chief editor of **Exit Theatre - Iran**

منبع: وبسایت انستیتو بین‌المللی تئاتر (ITI) - سازمان جهانی هنرهای نمایشی
<https://www.world-theatre-day.org/messageauthor.html>